

Inleiding

Ik hoop dat ik hier extra punten voor krijg.

Een uitgever in New York vroeg me om op te schrijven wat ik weet over de Griekse goden, en ik vroeg: 'Kunnen we dit anoniem doen? Want ik heb liever niet dat de Olympiërs weer kwaad op me worden.'

Maar als het jou helpt om meer over de Griekse goden te weten te komen, en een ontmoeting met hen te overleven als je hen ooit tegenkomt, dan telt het vast als mijn goede daad voor deze week als ik dit allemaal opschrijf.

Als je me niet kent, mijn naam is Percy Jackson. Ik ben een hedendaagse halfgod – de half-sterfelijke, half-goddelijke zoon van Poseidon – maar ik zal niet veel over mezelf vertellen. Mijn verhaal is al eens opgeschreven in een aantal boeken die volkomen verzonnen zijn (maar niet heus) en ik ben gewoon een personage in het verhaal (kuch, kuch – ja, hoor – kuch).

Oordeel niet te hard over me terwijl ik je over de goden vertel, oké? Er zijn wel ongeveer tig miljoen verschillende versies van de mythen, dus ga dan niet iets zeggen van: *Nou, ik heb het anders horen vertellen, dus jij hebt het FOUT!*

Ik ga je de versies vertellen die wat mij betreft het meest logisch zijn. Ik beloof je dat ik er niks van heb verzonnen. Ik heb al

die verhalen rechtstreeks van de oude Griekse en Romeinse gasten die ze ooit hebben opgeschreven. Geloof me, zoiets mafs had ik zelf nooit kunnen verzinnen.

Nou, daar gaan we dan. Eerst zal ik je vertellen hoe de wereld werd geschapen. Dan zal ik een hele lijst goden opsommen en je mijn visie geven op ieder van hen. Ik hoop alleen dat ik hen niet zo kwaad maak dat ze me in de fik steken voordat ik...

AAAAAARGH!

Geintje. Ik ben er nog.

Hoe dan ook, ik zal beginnen met het Griekse scheppingsverhaal, dat trouwens echt vet gestoord is. Zet je veiligheidsbril op en trek je regenjas aan. Er zal bloed vloeien.

Het begin en zo

In den beginne was ik er nog niet. Volgens mij de oude Grieken look niet. Niemand had pen en papier om aantekeningen te maken, dus kan ik niet instaan voor wat er nu volgt, maar ik kan je wel vertellen dat het is wat de Grieken dachten dat er gebeurd is.

In eerste instantie was er eigenlijk niets. Heel veel niets.

De eerste god, als je het zo kunt noemen, was Chaos: een sombere, soepachtige mist waarin alle materie van de kosmos zo maar een beetje rondreef. Chaos was dus niet zozeer een 'hij', maar eerder een 'het'.

Uiteindelijk werd Chaos minder chaotisch. Misschien raakte het uitgekeken op somber en mistig zijn. Een deel van de materie verzamelde zich en stolde tot het de aarde werd, die helaas een levende persoonlijkheid ontwikkelde. Ze noemde zichzelf Gaia, Moeder Aarde.

Nu was Gaia ook echt de aarde: de rotsen, de heuvels, de dalen, met alles erop en eraan. Maar ze kon ook een mensachtige vorm aannemen. Ze vond het fijn om over de aarde te lopen – wat in feite neerkwam op over zichzelf lopen – in de vorm van een moederlijke vrouw met een golvende groene jurk, zwarte krullen en een serene glimlach op haar gezicht. Onder die glimlach zat een

akelig karakter verborgen. Daar zul je zo achter komen.

Na lange tijd in haar eentje keek Gaia op naar het mistige niets boven de aarde en zei tegen zichzelf: 'Weet je wat fijn zou zijn? Een hemel. Daar heb ik nou echt zin in. En het zou leuk zijn als hij ook een knappe vent was op wie ik verliefd zou kunnen worden, want ik ben een beetje eenzaam hier beneden met alleen die rotsen.'

Of Chaos hoorde haar en was bereid eraan mee te werken, of Gaia zorgde er met haar wilskracht gewoon voor dat het gebeurde, want boven de aarde vormde zich de hemel, een beschermende koepel die overdag blauw was en 's nachts zwart. De hemel noemde zichzelf Ouranos, en inderdaad: dat is een andere spelling voor *Uranus*. Je weet waarschijnlijk al dat je die naam in het Engels niet kunt uitspreken zonder dat mensen erom gniffelen. En dan weet je vast wel wat het betekent. Waarom hij niet een betere naam voor zichzelf had uitgekozen – zoals Brenger des Doods of John – weet ik niet, maar het zou kunnen verklaren waarom Ouranos de hele tijd zo chagrijnig was.

Net als Gaia kon Ouranos een menselijke vorm aannemen en de aarde bezoeken, wat mooi was, omdat de hemel helemaal daarboven is en relaties op afstand nooit goed werken.

In lichamelijke vorm zag hij eruit als een grote, gespierde kerel met vrij lang, donker haar. Hij droeg alleen een lendendoek, en zijn huid kon van kleur veranderen: soms blauw met wolkenpatronen over zijn spieren, soms donker met twinkellende sterren. Hé, Gaia had hem zich zo voorgesteld, hoor. Daar moet je mij de schuld niet van geven. Soms zul je afbeeldingen van hem zien waarop hij een dierenriem vasthoudt, die staat voor alle sterrenstelsels die tot in de eeuwigheid steeds maar weer langs de hemel trekken.

Hoe dan ook, Ouranos en Gaia trouwden.

Leefden ze nog lang en gelukkig?

Niet echt.

Het probleem was deels dat Chaos een beetje uit de bocht vloog met dat scheppen van hem. Het dacht bij zijn mistige, sombere zelf: kijk eens, Hemel en Aarde. Dat was leuk! Ik vraag me af wat ik nog meer kan maken.

Al snel schiep het allerlei andere problemen – en daarmee bedoel ik goden. Er verzamelde zich water uit de mist van Chaos, dat poelen vormde in de diepste gelegen delen van de aarde en de eerste zeeën werd, die uiteraard een bewustzijn ontwikkelden: de god Pontus.

Vervolgens ging Chaos helemaal los en dacht het: ik heb het! Als ik nu eens een koepel schep, net zoals die van de hemel, maar dan aan de ónderkant van de aarde! Dat zou te gek zijn!

En zo ontstond er onder de aarde nog een koepel, maar die was donker, duister en over het algemeen niet heel fijn, omdat die altijd verborgen bleef voor het licht van de hemel. Dit was Tartarus, de Afgrond van het Kwaad; en zoals je wel kunt raden aan de hand van de naam, maakte hij zichzelf niet bepaald populair toen hij een goddelijke persoonlijkheid ontwikkelde.

Het probleem was dat zowel Pontus als Tartarus op Gaia viel, wat enige druk op haar relatie met Ouranos legde.

Daarna ontstond er nog een heel stelletje andere oergoden, maar als ik die allemaal probeerde op te noemen, zouden we hier nog weken zitten. Chaos en Tartarus kregen samen een kind (vraag me niet hoe; ik weet het niet) dat Nyx heette en de belichaming van de nacht was. Vervolgens kreeg Nyx, op de een of andere manier helemaal in haar eentje, een dochter die Hemera heette, en die was de Dag. Die twee konden nooit goed met elkaar opschieten, omdat ze van elkaar verschilden als... nou ja, je begrijpt wat ik bedoel.

Volgens sommige verhalen schiep Chaos ook Eros, de god van de voortplanting... met andere woorden, mamagoden en papagoden die heel veel babygodjes krijgen. Volgens andere verhalen was Eros de zoon van Aphrodite. Haar zullen we later nog be-

spreken. Ik weet niet welke versie waar is, maar ik weet wel dat Gaia en Ouranos kinderen kregen, met zéér wisselende uitkomsten.

Eerst kregen ze een serie van twaalf: zes meisjes en zes jongens die de Titanen heetten. Deze kinderen zagen er menselijk uit, maar ze waren veel groter en veel machtiger. Je zou denken dat iedereen twaalf kinderen wel genoeg zou vinden, niet? Ik bedoel, met zo'n groot gezin heb je in feite gewoon je eigen reality-tv-show.

Bovendien, toen de Titanen eenmaal waren geboren, strandde het huwelijk van Ouranos en Gaia. Ouranos begon veel meer tijd door te brengen met in de lucht hangen. Hij kwam niet meer langs. Hij hielp niet met de kinderen. Gaia werd een beetje pissig. De twee begonnen ruzie te maken. Naarmate de kinderen ouder werden, schreeuwde Ouranos steeds meer tegen hen en gedroeg hij zich in wezen gewoon als een afschuwelijke vader.

Een paar keer probeerden Gaia en Ouranos de boel te lijmen. Gaia besloot dat als ze misschien nog een rits kinderen kregen, ze weer naar elkaar toe zouden groeien...

Ja, echt hè? Wat een slecht idee.

Ze baarde een drieling. Het probleem was dat door deze nieuwe kinderen het woord 'lelijk' werd gedefinieerd. Ze waren net zo groot en sterk als de Titanen, maar dan log en bruut, en ze hadden beslist een ontharingskuur voor het hele lichaam nodig. Het ergste was nog dat ieder kind één oog midden op zijn voorhoofd had.

Typisch een geval van een gezicht waar alleen een moeder van kan houden. Nou, Gaia was dol op deze jongens. Ze noemde hen 'de Oudere Cyclopen', en uiteindelijk zouden zij een heel ras van nog andere, lagere Cyclopen voortbrengen. Maar dat kwam pas veel later.

Toen Ouranos de Cyclopendrieling zag, ging hij uit zijn dak. 'Dit kunnen mijn kinderen niet zijn! Ze lijken niet eens op mij!'

'Het zijn wél jouw kinderen, slapjanus!' gilde Gaia terug. 'Haal het niet in je botte kop om me te verlaten zodat ik ze in mijn een-tje moet opvoeden!'

'Maak je geen zorgen, dat doe ik niet,' gromde Ouranos.

Hij stormde weg en kwam terug met dikke ketenen gemaakt uit de pure duisternis van de nachthemel. Hij ketende de Cyclopen vast en smeedde ze in Tartarus, het enige deel van de schepping waar Ouranos niet naar hen hoefde te kijken.

Wreed, hè?

Gaia schreeuwde en huilde, maar Ouranos weigerde de Cyclopen vrij te laten. Niemand anders durfde tegen zijn bevelen in te gaan, want intussen had hij de reputatie gekregen dat hij een behoorlijk angstwekkende kerel was.

'Ik ben de koning van het universum!' bulderde hij. 'Hoe kan het ook anders? Ik sta letterlijk boven al het andere.'

'Ik haat je!' zei Gaia huilend.

'Puh! Je doet maar wat ik zeg. Ik ben de eerste en de beste van de oergoden.'

'Ik ben vóór jou geboren!' protesteerde Gaia. 'Je zou hier niet eens zijn als ik niet...'

'Stel me niet op de proef,' grauwde hij. 'Ik heb nog veel meer ketenen gemaakt van duisternis.'

Zoals je wel kunt raden barstte Gaia uit in een aardbeving van woede, maar ze wist niet wat ze verder nog kon doen. Haar eerste kinderen, de Titanen, waren nu bijna volwassen. Ze vonden het erg voor hun moeder. Zij waren ook niet zo dol op hun vader – Gaia maakte hem altijd zwart, met goede redenen – maar de Titanen waren bang voor Ouranos en voelden zich machteloos om hem tegen te houden.

We moeten bij elkaar blijven vanwege de kinderen, dacht Gaia. Misschien moet ik het nog één keer proberen met Ouranos.

Ze regelde een mooi romantisch avondje, met kaarsen, rozen

en zachte muziek. Ze moesten iets van de oude magie hebben opgewekt. Een paar maanden later schonk Gaia het leven aan nog een drieling.

Alsof ze nog meer bewijs nodig had dat haar huwelijk met Ouranos op de klippen was gelopen...

De nieuwe kinderen waren zelfs nog monsterlijker dan de Cyclopen. Ze hadden ieder honderd armen die overal uit hun borst staken, als de stekels van een zee-egel, en vijftig piepkleine hoofdjes, samengepakt op hun schouders. Het maakte Gaia niet uit. Ze was dol op hun gezichtjes, alle honderdvijftig. Ze noemde de drieling de Honderdhandigen. Ze had echter maar nauwelijks de tijd om hun een naam te geven, want toen Ouranos aan kwam lopen, wierp hij één blik op hen en rukte hen uit Gaias armen. Zonder een woord sloeg hij hen in de ketenen en gooide hen in Tartarus alsof het vuilniszakken waren.

Het was duidelijk dat de hemelgod geen lekkere jongen was.

Nou, dat was wel de druppel voor Gaia. Ze jammerde en kreunde en veroorzaakte zo veel aardbevingen dat haar kinderen de Titanen eraan kwamen rennen om te kijken wat er aan de hand was.

‘Jullie vader is een ontzettende...!’

Ik weet niet welk woord ze gebruikte, maar ik heb het idee dat dat het moment is waarop de eerste scheldwoorden werden uitgevonden.

Ze legde uit wat er was gebeurd. Vervolgens hief ze haar armen op en liet ze de grond onder zich rommelen. Ze haalde de hardste substantie die ze maar kon vinden uit haar aardse domein, gaf er vorm aan met haar woede, en creëerde het eerste wapen dat ooit was gemaakt: een gebogen ijzeren kling van ongeveer een meter lang. Ze maakte hem vast aan een houten handvat dat van een tak in de buurt was gemaakt en liet haar uitvinding daarna aan de Titanen zien.

‘Zie daar, mijn kinderen!’ zei ze. ‘Het instrument van mijn wraak. Ik zal het een zeis noemen!’

De Titanen mompelden tegen elkaar: *Waar is dat voor? Waarom is het gebogen? Is het met een korte of een lange ij?*

‘Een van jullie zal moeten opstaan!’ riep Gaia. ‘Ouranos is het niet waard om de koning van de kosmos te zijn. Een van jullie zal hem doden en zijn plaats innemen.’

De Titanen keken nogal ongemakkelijk.

‘Eh... leg dat idee van “doden” eens uit,’ zei Oceanus. Hij was de oudste van de Titanenjongens, maar meestal hing hij rond in de uiterste hoeken van de zee met de wateroergod, die hij oom Pontus noemde. ‘Wat betekent dat: doden?’

‘Ze wil dat we onze vader vernietigen,’ vermoedde Themis. Zij was een van de slimste meisjes, en begreep het concept van iemand straffen voor een misdaad onmiddellijk. ‘In de zin van: ervoor zorgen dat hij niet meer bestaat.’

‘Is dat dan überhaupt mogelijk?’ vroeg haar zus Rhea. ‘Ik dacht dat we allemaal onsterfelijk waren.’

Gaia grauwde van frustratie. ‘Wees niet zo laf! Het is heel simpel. Je neemt gewoon deze scherpe puntige zeis en je hakt je vader in stukjes zodat hij ons niet meer lastig kan vallen. Degene van jullie die dit doet, zal heersen over het universum! Ook zal ik die koekjes maken die jullie altijd zo lekker vonden, met die spikfels erop.’

In moderne tijden hebben we een woord voor dit soort gedrag. We noemen het ‘gestoord’.

In die tijd waren de gedragsregels een stuk losser. Misschien krijg jij een beter gevoel over je eigen gezinsleden als je weet dat het eerste gezin van de schepping ook het eerste disfunctionele gezin was.

De Titanen mompelden, wezen naar elkaar en zeiden iets van: ‘Hé, jij zou best goed zijn in papa vermoorden.’

‘Eh, nee, ik vind dat jij het moet doen.’

‘Ik zou papa heel graag willen doden, echt waar, maar ik moet nog iets doen, dus...’

‘Ik doe het wel!’ zei een stem van ergens achteraan.

De jongste van de twaalf duwde zich een weg naar voren. Kronos was kleiner dan zijn broers en zussen. Hij was niet de slimste, niet de sterkste en ook niet de snelste. Maar hij was wel de meest machtsbeluste. Dat krijg je vast wanneer je de jongste bent van twaalf kinderen, dan ben je altijd op zoek naar manieren om op te vallen en aandacht te krijgen. De jongste Titaan zag het helemaal zitten om de wereldheerschappij over te nemen, vooral als het betekende dat hij de baas was over al zijn broers en zussen. En het aanbod van koekjes met spikkels was ook niet te versmaden.

Kronos was ongeveer 2 meter 75, wat ondermaats was voor een Titaan. Hij zag er niet zo gevaarlijk uit als sommige van zijn broers, maar het joch was wel geslepen. Hij had al de bijnaam ‘de Gemenerik’ gekregen onder zijn broers en zussen, omdat hij gemeen vocht in hun worstelwedstrijden en nooit op de plek was waar je hem verwachtte.

Hij had de glimlach en de donkere krullen van zijn moeder. Hij had de wreedheid van zijn vader. Wanneer hij naar je keek, wist je nooit of hij op het punt stond je een stomp te verkopen of een mop te vertellen. Zijn baard was ook behoorlijk verontrustend. Hij was nog jong voor een baard, maar hij was al begonnen zijn baardhaar uit te laten groeien tot een punt die uitstak van zijn kin als de snavel van een raaf.

Toen Kronos de zeis zag, begonnen zijn ogen te glimmen. Hij wilde die ijzeren kling. Als enige van zijn broers en zussen begreep hij hoeveel schade die kon aanrichten.

En wat het vermoorden van zijn vader betreft... waarom niet? Ouranos merkte hem nauwelijks op. Eigenlijk deed Gaia dat ook niet. Zijn ouders wisten waarschijnlijk niet eens hoe hij heette.

Kronos haatte het om genegeerd te worden. Hij was het zat om de kleinste te zijn en al die stomme Titanenafankertjes te moeten dragen.

‘Ik doe het wel,’ herhaalde hij. ‘Ik hak papa wel in mootjes.’

‘Mijn lievelingszoon!’ riep Gaia. ‘Je bent geweldig! Ik wist dat ik op je kon rekenen, eh... hoe heette je ook alweer?’

‘Kronos.’ Het lukte hem om te blijven glimlachen. Ach, voor een zeis, koekjes en de kans om een moord te begaan kon Kronos zijn ware gevoelens wel verbergen. ‘Het zal me een eer zijn om een moord voor je te plegen, moeder. Maar we zullen het wel op mijn manier moeten doen. Ten eerste wil ik dat je Ouranos met een list verleidt om je te bezoeken. Zeg hem dat het je spijt. Zeg hem dat het allemaal jouw schuld is en dat je een chic diner voor hem gaat koken om je excuses aan te bieden. Haal hem gewoon vanavond hierheen en doe net alsof je nog steeds van hem houdt.’

‘Jakkels!’ zei Gaia kokhalzend. ‘Ben je gek geworden?’

‘Doe gewoon alsof,’ hield Kronos vol. ‘Als hij eenmaal een menselijke vorm heeft aangenomen en naast je zit, spring ik tevoorschijn en val ik hem aan. Maar ik heb wel wat hulp nodig.’

Hij wendde zich tot zijn broers en zusters, die allemaal plotse-ling heel erg geïnteresseerd waren in hun eigen voeten.

‘Luister es, jongens,’ zei Kronos, ‘als dit verkeerd afloopt, gaat Ouranos wraak nemen op ons allemaal. We mogen het niet verpesten. Vier van jullie moeten hem in bedwang houden en ervoor zorgen dat hij niet weer de lucht in vlucht voordat ik hem gedood heb.’

De anderen zwegen. Ze probeerden zich waarschijnlijk voor te stellen hoe hun miezerige broertje Kronos hun enorme, gewelddadige vader zou aanpakken, en het leek hun dat hij niet veel kans maakte.

‘O, kom op nou!’ zei Kronos verwijtend. ‘Ik doe het slaan en in mootjes hakken. Vier van jullie hoeven hem alleen maar in bedwang te houden. Als ik koning ben, beloon ik die vier! Dan geef ik hun ieder een deel van de aarde om over te heersen: noord, zuid, oost en west. Eenmalig aanbod. Wie doet er mee?’

De meisjes waren te verstandig om zich bij een moord te laten